INTERVIU CU LAUREATUL „TROFEULUI FOTBAL '72"

„MULȚUMESC TUTUROR CELOR CARE AU CREZUT ÎN MINE!"

CORNEL DINU

• MĂ SIMT CU ADEVĂRAT FERICIT • FOTBALUL SE VA MODIFICA CU SIGURANȚĂ • PRIETENUL MEU CEL MAI BUN? DUMITRACHE • CÎND JUCAM LA PITICI ȘTIAM CĂ VOI EVOLUA ODATĂ ÎN ECHIPA NAȚIONALĂ • MĂ GÎNDESC SĂ MĂ ÎNSOR

Dinu este în vacanță. Mașina sa aleargă neobosită pe asfaltul șoselelor, la volan este un băiat tînăr, plin de freamăt și fericit. Pentru că este liber, își poartă fericirea pe la Tîrgoviște, Rm. Vîlcea, Sinaia; este foarte greu să-l ținuiești locului; neastîmpărul lui binecunoscut, foamea de timp și foamea de spațiu fac din Cornel Dinu, în vacanță, un trubadur al boemei de bun gust. Presupuneți că l-am prins la un „stop" sau la o barieră de cale ferată. A zîmbit larg și ne-a deschis portiera. A apăsat apoi pe accelerație, a răsucit butonul radioului și a potolit cu un deget ridicat ostilitatea Gildei, care nu admite, probabil, intruși, într-o călătorie de plăcere. Ne foim puțin pe banchetă și Dinu vorbește primul.

— Aveți în față un om fericit.

Tace apoi și mă gîndesc că omul acesta a spus totul într-un singur cuvînt. Nu mai poate încăpea nimic pe lîngă sentimentul acesta rotund și neted ca o sferă. Acum va trebui să o scrijelez și să mă uit înăuntru. Aproape mecanic și inutil, întreb:

— De ce?

— Vedeți, eu am cîștigat „Trofeul Fotbal" și în 1970 și în 1972. În '70 evenimentul a fost fascinant, mi se întîmpla prima oară, mă umpluse de mîndrie și de entuziasm. Vanitatea care există în fiecare dintre noi era satisfăcută. Acum simțămîntul este mai complex, e vorba de o perpetuare a lucrurilor care îmi dă o siguranță, o confirmare individuală, dacă vreți. Incertitudini, nemulțumiri au sărit în lături ca niște așchii netrebnice. Desigur că „bis"-ul acesta nu mă înfatuează, mă liniștește doar și mă obligă.

— Poate că dumitale sau altui jucător român i-ar fi stat bine și într-un clasament de platformă mai mare, între cei care au punctat de pildă în „Balon d'Or". Anul acesta de care ne-am despărțit lista s-a oprit la fundașul francez Trèsor. Nici în anii trecuți fotbalul nostru nu a avut reprezentanți.

— Individualitățile de la noi nu sînt cu nimic mai prejos decît altele de aiurea. Sîntem absolut „competitivi" pe plan internațional, dar participarea la jocuri internaționale este încă săracă, presa prezintă economicos meciurile de mare atracție. Cred că nu știm să ne vindem marfa. Ce s-ar fi întîmplat, dacă, de pildă, am fi absentat la marile tîrguri internaționale, cu tractoarele noastre sau cu vinul nostru, să zicem? Nu le-ar mai fi cumpărat și prețuit nimeni, pentru că nu le-am fi cunoscut decît noi.

— Ce-ți spune campionatul acesta oprit la jumătate?

— În pofida criticilor de tot felul, turul acestui campionat a însemnat un oarecare salt de calitate față de edițiile trecute. Dacă aprecierea nu poate îmbrăca toate cele 16 echipe, vizează, oricum, lotul de elită instalat în fruntea clasamentului.

— Jocul dumitale a suferit restructurări succesive. Oricum, tendința de a avansa în teren, a fost dominantă, acum s-a „oficializat" prin plasarea și la echipa națională, pe linia mijlocașilor.

— Ar fi comod să răspund că mă mîna mereu spre poarta adversă plăcerea imensă a golului, o mică refulare de fost înaintaș la echipa de copii și juniori. Dar cred că este vorba și de altceva. De un instinct aparte că fotbalul trebuie scos din șabloane, din idei tactice preconcepute, de sub jugul posturilor fixe. Fără falsă modestie, poate că port în mine germenul unui fotbal al viitorului. Intuiesc exact că jocul acesta se va modifica. Va exista în teren un haos pozitiv, o anarhie bună, cel care va marca se va replia peste o secundă în poziția de fundaș stînga, cel care a patrulat cu un minut înainte în fața propriului portar va apare imediat în careul adversarului.

— Ai avut idoli?

— Am avut mai mulți, în funcție de o anumită perioadă, de o anumită conjunctură. Dar pe măsură ce te maturizezi, pe măsură ce anchete de anvergură te desemnează de mai multe ori drept „fotbalistul anului" visezi și tu cu ochii deschiși să te urci pe soclul pe care îl priveai odată cu capul răsturnat pe spate și cu mîna streașină la ochi. Totuși, dintre toți pe care i-am iubit în cugetul meu, cel mai aproape mi-a rămas Suarez din perioada „Inter", poate și pentru faptul că gloria lui se suprapunea peste o zonă mai romantică din biografia mea sportivă, cînd la Tîrgoviște fiind, în jocurile noastre de puștani purtam, fără excepție, supranume celebre.

— Ai prieteni?

— Foate multe cunoștințe, oameni amabili, simpatici, deferenți. Oameni de vîrste diferite și din medii sociale diferite. Ei alcătuiesc o rețea de bunăvoință și cumsecădenie. Mă mîndresc cu ei pentru că mi i-am ales singur și acest anturaj nu reprezintă în nici un caz, ca în atîtea exemple, o plasă de paianjen care sfîrșește prin a te sufoca. Prietenia adevărată este o noțiune mai pretențioasă și mai scumpă. Am găsit-o însă la Dumitrache, în puritatea lui sufletească, în altruismul lui fără granițe, în disponibilitatea rară de a nu ști ce e acela ranchiunul sau invidia. Am avut evoluții absolut paralele, lufndu-ne de mînă acum șapte ani în curtea stadionului Dinamo, pe un drum comun.

— Valentin Stănescu, care a promovat Metalul Tîrgoviște în A, spunea odată că printre piticii de la Metalul existau elemente mai talentate decît dumneata. Unele erau de-a dreptul sclipitoare. Nici unul nu s-a realizat, iar Cornel Dinu a ajuns în vîrful piramidei. Cum ai putea explica fenomenul?

— Eu am dorit să ajung foarte departe. Sînt un mare ambițios și puterea de muncă am pus-o în slujba fotbalului. Cînd jucam la pitici, eu îmi spuneam la modul cel mai serios că voi ajunge să evoluez în echipa națională. Treceau pe lîngă mine în driblinguri subtile copiii minune de care vorbea Valentin Stănescu. Dar nici unul nu strîngea din dinți ca Dinu. Toți aveau un zîmbet zeflemitor pe față, o nonșalanță de care nu s-au dezbărat niciodată. Ei se jucau cu mingea, eu am jucat-o întotdeauna. Aici cred că a stat diferența care a făcut departajarea finală.

— Ai afirmat pe vremuri că dacă un coechipier pierde balonul din greșeală flagrantă, nu ești dispus să faci nici un pas pentru a-i repara eroarea. Îți menții punctul de vedere?

Dinu schimbă vitezele cu gest nervos. Aruncă o privire fugară, vrea să prindă în coada ochiului dacă vorba noastră este serioasă sau nu. Accentuez: da, da, ai spus acest lucru

— Nu-mi amintesc, dar cred că am putut să spun. Acum cîțiva ani, poate, cînd ascensiunea îmi inoculase, se pare, o doză de exigență exagerată față de greșelile altora. Nu eram copt, se vede. Acum îmi vine să rîd de ce am putut spune, fiindcă astăzi sînt dispus să alerg 40 m pentru a nu lăsa o minge să iasă în aut.

— Dacă privești puțin înapoi, ai motive să-ți încrețești fruntea?

— Mă consider norocos. Șansa s-a conjugat cu tot ceea ce am întreprins; o dată însă, o singură dată m-am clătinat. Eram foarte aproape de eșec. S-ar fi putut să mă opresc din drum, dar Traian Ionescu a rostit două vorbe care au valorat cît o frînghie aruncată unuia care se îneacă. Abia venisem la Dinamo, jucasem 3—4 meciuri, urmate de un reflux. Am fost trimis pe banca rezervelor. Eram o rezervă descurajată, inhibată, îmi spuneam că nu voi putea juca la o astfel de echipă.

— Și ce ți-a spus Traian Ionescu?

— „Cînd prinzi acest tricou de titular, să nu-l mai dai niciodată. M-ai înțeles?!"

— Numește un jucător din „noul val" care va ajunge cu certitudine un fotbalist mare.

— Bölöni. Are de toate: tehnică, capacitate fizică, intuiție, ambiție. Și e rău. E rău, în terenul lui, cum poate fi cineva rău cu altcineva care i-a intrat în casă pe fereastră.

— Poate că atingem un subiect sensibil, în nici un caz deconectant în acest moment de vacanță. Crezi că ne vom califica pentru München?

Dinu schimbă din nou, nervos, viteza mașinii. Nu mai pîndește cu coada ochiului pentru că știe că vorbim serios.

— Foate greu, dar posibil. Pentru a izbîndi va trebui să muncim enorm și va mai trebui ca cei care nu pot sau nu vor să muncească enorm, să fie conduși pînă la ușa cabinei tricolorilor. Politicos dar ferm, cu cuvintele: vă mulțumim pentru tot ceea ce ați făcut pînă acum!

— Am uitat să te întreb. Cum îți petreci această vacanță?

— Plimbîndu-mă, citind, dormind. Mi-am propus o dezintoxicare psihică: să nu mă mai gîndesc la fotbal, să nu-l mai comentez, să nu mai văd mingea, în aceste 12 zile.

Gilda a lătrat violent din fundul mașinii. Divaghez ușor.

— De unde ai cățelușa aceasta?

— Am cumpărat-o, după acel 1—1 celebru de pe Wembley. Îmi plac mult animalele. Cînd eram la Tîrgoviște aveam 5—6 cîini. Acum „la bloc" mă mulțumesc cu bassetul acesta.

— Am citit deunăzi că ai participat la o întrunire cu admiratori în orașul natal. Desigur primești și o sumedenie de scrisori. În general, cum se canalizează curiozitatea suporterilor atunci cînd pot discuta cu o vedetă? Ce vor oamenii să știe în primul rînd?

— Masa de suporteri nu trebuie privită ca ceva opac și cenușiu. Este o sumă de individualități sensibile care nu se mulțumesc cu răspunsuri vagi și generale. Trebuie să fii circumspect și să-ți dai silința în a-i mulțumi pe toți. Sînt foarte subiectivi, pretențioși și forțează iluzia unui dialog în exclusivitate, eliminîndu-i pe ceilalți. Fiecare întrebare începe cu un „de ce?" răspicat.

— Ce-ți dorești, proaspete laureat, pentru 1973?

— Să mulțumesc tuturor celor care au crezut în mine. Să ne calificăm în turneul final C.M. Să cîștigăm campionatul cu Dinamo, ar fi o recompensă minunată pentru acest om minunat care este Nelu Nunweiller. Să confirm succesul din '72. Și să mă gîndesc, să încep să mă gîndesc la însurătoare. Vine o vreme cînd jinduiești după un cămin și cînd cineva trebuie să-ți spună: mîine ai meci și trebuie să te culci devreme! Da, da, după 25 de ani, nu mai ai voie să te culci decît devreme. Dacă vrei să fii, în continuare, primul.

Ion CUPEN

PRIM PLAN

DUMITRIU III

E foarte greu să fii fratele unui fotbalist de clasă!

Dumitriu III nu face excepție, în calitatea lui de frate al lui „Nichi", așa cum nici fratele mai mic al lui Mazzola, Ferruccino, n-a putut să țină pasul celebrului Sandro

Dumitriu III a pornit pe potecile fotbalului vizibil stînjenit de reflectoarele care se plimbau pentru a se încrucișa în jurul lui „Nichi". În anul în care „Nichi" devenea laureat al turneului U.E.F.A. de la București, fratele al treilea se străduia să învețe cîte ceva din arta care nu se poate învăța a lui „Nichi". Cînd „Nichi" a început să conducă întreaga echipă a Rapidului, fratele lui încerca marea cu degetul la Petroșani, în speranța că se va înscrie pe orbita lui „Nichi".

Dumitriu III a început să apară în ochii lumii după scurtul său pasaj de la Metalul Tîrgoviște Se pare că lui i-a priit integrarea într-o echipă militară cum a fost A.S Armata la Sibiu, și apoi A.S. Armata la Tg. Mureș.

La Tg. Mureș, Bucureștiul începe să regete neluarea în considerație a lui Dumitriu III. Astfel se produce un transfer neașteptat: Dumitriu III la Steaua!

Așa începe Jocul cel mare *al lui „Țiți" cu puternicii săi coechipieri. Timp de trei ani, el va încerca să se fixeze într-un post precis la Steaua, dar nu va reuși, tot datorită penumbrei în care e expus, fatalmente, ca frate al lui „Nichi", care, pe deasupra, în anul de grație 1967 reușește marea performanță de a conduce Rapidul la victorie în campionat.*

În ciuda nefixării sale pe un post precis, Dumitriu III a ajuns în lotul național, antrenorii apreciindu-i forța, abilitatea tehnică și frazarea subtilă a multor faze. (Întotdeauna s-a văzut, de altfel, în mișcarea lui Dumitriu III, ceva din școala de velocitate a fotbaliștilor giuleșteni).

Astăzi, Dumitriu III joacă la Rapid. Deși acest transfer nu a avut — la început — darul să stimuleze visurile fratelui lui „Nichi", el a fost bine venit. Prin revenirea lui „Nichi" la Rapid, „Țiți" are, poate pentru prima oară, prilejul de a demonstra ceea ce poate.

O primă mostră de coeziune frățească am avut-o în ultimul meci al diviziei, Rapid — Sport Club Bacău.

Cele 3 goluri feroviare au fost înscrise de frații Dumitriu. „Nichi" s-a mulțumit cu unul singur, vrînd parcă să-i promită fratelui său că e decis să-l relanseze în fotbalul românesc...

Ioan CHIRILA